

Közös felszerelések

Nézzük, hogy működik most (Valamikor a hetvenes évek közepén) a rendszer. A tanár az első órán kiadja a kötelezően beszerzendő eszközök listáját. Ceruza, rajzlap, gombfestékkészlet, vízfestő ecset három méretben, színes ceruza, zsírkréta, filctoll, rajzlapgyűjtő mappa, Tér-Forma-Szín tankönyv. Az eredményesebb munka érdekében ajánlja még a tempera, laposecset beszerzését. Kis rajztáblát már alsóban is kellett hordani, ezt adottnak veszi. Technokol ragasztó, olló pedig a technika tanár kötelező listáján szerepel, de rajzórán is fogják használni. A kötelező eszközök ára kb. 100 Ft, az ajánlottaké további ötven Ft.

A gyerekek 80%-a beszerzi a kötelező eszközöket, 20%-a az ajánlottakat is. Év közben elvész, tönkre megy az eszközök mintegy 20%-a, és kb. ennyi a feledékenységéből otthon hagyott eszközök száma is. (Ilyenkor jön a kéréselés-kölcsönadás játszámája. A hetedikesek rájárnak az ötödikésekre, amikor visszaviszik épp nincs bent, akitől kérték, otthagyják, valaki lenyúlja....) Lehet, hogy van ennél rosszabbul működő rendszer is, én inkább azon kezdek töprengni, hogyan lehetne jobbat találni. Néhány perces tünődés után megvan a megoldás.

Tanév végén kihirdetjük, hogy a következő tanévre nem kell rajzfelszerelést venniük mintegy 220 forintért, helyette a szülői munkaközösség beszed mindenkitől 50 forintot, ebből közösen vesszük meg az anyagokat, eszközöket, amiket nem kell otthonról hordani, mindig az óra elején kapják meg a szertárból. Így minden osztály ugyanazokat a rajztáblákat, vízfestékeket, ecseteket, ollókat, ragasztókat használja, tehát elég mindenből negyvenkettőt - meg néhány tartalékot - venni. (Ekkora a legnagyobb létszámú osztály.) A rajzterembe készül két kis keskeny szekrény, amiben számozott polcokon sorakoznak a felszerelések. A gyerekek gyűjtőalbumain is számok vannak, mindenki a saját számának megfelelő polcra veszi el a felszereléseket. A tanár óra végén ellenőrzi a visszapakolást, az elgurult eszközt megkeresteti, az elfogyottat pótolja a tartalék készletekből.

Könnyen kiszámítható, hogy tizenkét felsős osztályt feltételezve, osztályonként negyven fővel (amiből legyen harminc a ténylegesen befizetők száma), az éves bevételünk tizennyolcezer forint lesz, amiből csak ötezer forint megy el a kötelező eszközök beszerzésére. További ötezer jut a nem kötelezőkre, és még mindig marad háromezer forint olyan eszközökre, anyagokra, amikre korábban gondolni sem mertünk. A pedagógiai hozadék nyilvánvaló, az eszközök mindig ott vannak, és a legjobb ár-érték arányúak. Az sem mellékes szempont, hogy megspórolható százegynéhány szülői beszerzési munkaóra.

Kádár-Csomor Gábor tovább fejlesztette a rendszert. Nála az alapfelszerelés (Ceruza, radír, vastag és vékony filctoll, színesceruza, zsírkréta, vízfesték, ecsetek) a felhajtható tetejű padokban van, kis, kivehető farost lapokra rögzítve.

A könyvelést az iskolai alapítvány végzi. Ennek híján végezheti a DSE, vagy valami más jogi személy. Az elszámolást természetesen

minden év végén közreadjuk a falújságon vagy egy weboldalon.)

